

† TOT VROOM AANDENKEN AAN
JONGEHEER

PATRICK DHONDT

zoon van HENRI

en Marie-Jeanne VAN MALLEGHEM

Hij werd geboren te Ronse op 14 juni 1963 en is zachtjes en godvruchtig ontslapen te Ronse, op 17 juni 1976, gesterkt door de ziekenzalving, het Viaticum en de oneindige liefde van de zijnen.

Onze eerste reactie is een opstandige vraagstelling. Waarom? Waarom moet zulk een jong leven afgebroken worden, vóór dat het volle leven nog aangebroken is?

Maar wanneer wij het leven van Patrick en zijn reeds wonderbaar sterke persoonlijkheid kennen, wanneer wij ons open stellen voor wat God bedoeld met de mensen; dan kunnen wij vermoeden dat ons menselijk redeneren en ons diep gekwetst hart niet altijd even helder zien.

Het is de roeping van de mens zich op aarde te ontplooiën tot schoonmenselijkheid, er liefde te brengen en er te werken voor de anderen.

Welnu, hoe uitzonderlijk ook, wij kunnen zeggen dat Patrick, ondanks zijn prille leeftijd, dit alles reeds verwezenlijkt heeft.

Zeer vroegtijdig had Patrick een diepe zin voor de verantwoordelijkheid die het leven en de gekregen talenten meebrengen; een sterke wil in hem schonk hem de kracht, ondanks zijn langdurige en zo pijnlijke ziekte, een werkelijke steun te zijn in de harde taak van zijn ouders. Hij had de vreugde van de arbeid reeds leren ontdekken. De vreugde van de landbouwer mede te werken met de Schepper aan het vruchtbaar maken van de aarde. Met liefde werkte hij tot de gave van zijn laatste kracht, liefde voor zijn ouders, liefde voor de natuur. Een man was hij reeds, die kinderhanden meesterlijk hanteerde om vele anderen te helpen en deze wereld beter en schoner te ma-

ken. Zeer vele volwassen mensen zijn er die niet bereikt hebben en misschien nooit zullen bereiken wat Patrick reeds van zichzelf en van zijn leven gemaakt heeft.

Of is het geen man, die jarenlang, met moed en in wilskrachtig stilzwijgen het pijnlijkste lijden draagt, zonder klacht. In het diepste van zijn wakkere geest zal hij wel ook gevraagd hebben: waarom? Daar zal hij ook wel de angst gekend hebben. Soms konden wij het even lezen in zijn zo sprekende mooie ogen... Maar zoals Jezus, zweeg hij, en streed verder! Het is een kort leven geweest maar ondanks de brutale tegenstrijdigheid die bestaat tussen het kind zijn en de gruwelijke ziekte, ondanks dit alles is het een mooi leven geweest! Dank U God, dat gij zulk een kind onder ons liet leven!

Hij was moedig en toch fijngevoelig. Daarvan getuigde de standvastige dankbaarheid die hij bijzonder zijn ouders betoonde, die hem zo moedig, ondanks hun vertwijfeling, begeleidden en bijstonden op zijn zware levensweg. Hij zal blijvend over hen waken en in hun verder pogen hen helpen en beschermen.

Goede ouders, weest gij nu ook moedig. Gij hebt mij geleerd sterk te zijn, gij hebt mij geleerd, ondanks alles, vertrouwen te hebben in Jezus en bij Hem troost en hulp te zoeken. En Hij heeft mij zo goed geholpen, weet ge! Wendt gij u verder ook tot Hem. Lieve Greta, gij waart ook een fijne, attentievolle en bemoedigende zus, dank je en goede moed. Kurt, jongen, gij ook zult nog veel kunnen doen om Pa en Ma te helpen! Beste familieleden en vrienden die mij zo goed hielpen door uw genegenheid, weet dat ware liefde niet sterft.

Ten paradijze geleiden hem nu de engelen...

Hr en Mw Henri DHONDT-VAN MAI EGHEM
en kinderen, *bedanken.*

Begravenissen R. Devos en Zoon. Ronse